

СТАНІСЛАВ НОВИЦЬКИЙ
**ІЗ МОЛИТОВНИКА
ОСЕНІ**

Heavenly

Станіслав Новицький

ІЗ МОЛИТОВНИКА ОСЕНІ

Харків
2024

УДК 821.161.2'06-1

Н 73

Новицький Станіслав

Н 73 Із молитовника осені. Поезії / Станіслав Новицький.
– Харків. – Видавець ТОВ Промарт, 2024. – 152 с.

ISBN

«Із молитовника осені» – Нова поетична книга відомого українського поета Станіслава Новицького. До книги увійшли поетичні твори, які раніше публікувались в літературній періодиці. Новітні рефлексії навіяні війною та надією на відродження українського духу. Книга розрахована на широке коло читачів.

УДК 821.161.2'06-1

ISBN

© Новицький С.С., 2024

© Друк ТОВ «ПРОМАРТ», 2024

* * *

Тепло повітря
літній манускрипт
горять вітри
і степ горить од вітру
а ми з тобою
свідки самоти
а ми з тобою
тільки ми з тобою
не більше
і не менше на землі...

Вітри горять
вже догора типчина
сивіюче волосся ковили...

Земля вітрів
типчини й ковили
земля неубієнної
причини...

Горять вітри
чи степ горить
не знаю...

* * *

птахи
злетілись
до вечора

небо
втомилось
від
теплоти
пташиних
гнізд

час
перельоту
торкається
їхніх
крил

час перельоту
межа
за
межею

* * *

сьогодні
дикі
бджоли
понесуть
меди
молодого
сонця
до наших
воріт

НЕБЕСНА ГЛИНА

небесна глина
у цьому світі
у цьому дні
коли вигадуєш
створюєш світ
якого немає
або який був
але про нього забули
а ти згадуєш
про той світ
і про небесну глину
яка зосталась на землі

Вона тут
під чорною ріллею
де вчора
вирізавав шматки землі

плуг
де вчора
тепло зігрівало поле
ще вчора
ще тепло
ще було...

сьогодні інакше
сьогодні вранішня тиша
дихає холодом
осені

сьогоднішня тиша
як і небесна глина
зосталась
в землі...

а ми створені з глини
ми з тобою
глиняні люди
поміж світом
і вічністю
поміж ріллею
і глиною

* * *

край це коли мовчання стає
диханням
сниться мені як останні табуни
сільських коней
допивають вчорашні дощі

дихати як трава на морозі
мовчати у нічній круговерті
та знову дихати
та знову мовчати

мені не видно твоїх сліз
лишень
біліють морози
побіля хати

кажуть
зима
прийшла

* * *

світло, яке зникає
народжується
у білих гніздах
зозулі

день як народження
зозулі

* * *

між хлібом і духом
обираєш
хліб
втрачаючи
найрідніший голос
із голосів

прошу тебе
помолись за мене
нехай слово
почне дихати
як свічка у церкві

між хлібом і духом
обираєш
моє
забуття

* * *

на межі
торкаючись білих
квітів
згадуєш її голос

на межі
у кожного з нас
голос
як у білих квітів

* * *

мить до ріки
хвиля
яка у повітрі
повинна доторкнутись
до наших
пальців

* * *

кіт вивертає миску
вода
як у криниці
схлипує
до нього

* * *

зі світлого сну
село прокинулось

* * *

нічого немає
тільки порожнеча
пустотіні
у нашім краї

подивись навкруг
подивись
як зникає листок
з клена

то наш день
перестає дихати
у нашім краї
листок
упав

* * *

літо минуще
відпахло
тобою
але
ще котиться
тепло
від твого саду
яблуком

дивляться очі
твої
сірі
з попелу мого серця

бажаю тобі доброго
сну
тільки
в обіймах
з моєю пам'яттю

попіл
торкається
твоїх уст
з мого серця
падає
у сон
добрий
сон
нашої осені

ніжність залишається
між нами
вона як земля
поступово
холоде

треба визбутись
дощу
а потім відплакати
як він

* * *

Ні тепла
ні літечка
ні літа
косить осінь
сиві бадилі
і тремтить на холоді
пір'їна
відлетілих
в літо журавлів
ще тепло
смагляве і тривожне
ще на сонці
розцвітуть гаї
щоб зірвати
золоте намисто
літньої
печальної
грози
ні тепла
ні літечка
ні літа
тільки осінь
пада у вікно

білими краплинами
пролито
кров
яку
утратило тепло
ще колись пір'їну
повернемо
у степи
у гнізда
до села
де чекають
літечка
до літа
до пір'їни
і до журавля

* * *

Василю Стусу

чи впаде
тінь
нашої калини
в чорне повітря
ночі
чи вистачить сили
доторкнутися
до світу
який тобі
не належить

доторкнутися
до життя

доторкнутися
до вічності
яка виринає з простору
тиші
навколо нас

чи вмерти
дивлячись
на тінь нашої калини
в чорному повітрі ночі
без сонця

чути голос калини
чути вічність
чути смерть
крізь чорне повітря ночі
сьогодні

* * *

Тетяні Яковенко

у молитві
що дихає
літом
прочитаю
як солов'ї
будують гнізда
пам'яті мовчання

остання
молитва
літа
у якій
мушу

підійти до степового
хреста
в полі
біля
якого догорає каганець
втомив

де тільки проростає
день
осені
як
листок з клена
мов
серце
останньої молитви
літа

* * *

уста твої промовляють до неба
уста твої лагідно торкаються
чужих уст
не моїх
ще до цілунків
я залишаюсь летягою між небом
і твоїми вустами

тільки осінь здатна прощати
німоту наших прощань

* * *

впаде печаль моя
у твою душу
як поверне голос
до вітру

день
як біла струна
у твоїх руках

* * *

на вулиці де перехожі
посміхаються
квітам
ще можна побачити
дітей
зодягнених
у вечірні проміння
літнього сонця

* * *

вірити
падаючи у прірву
людських
спокус
вірити
доки тримаєшся світла

як метелик
у останні хвилини
польоту

* * *

не чекаю
твого повернення
ліпше вмираючи
забути
твоє ім'я

навіть
якщо останнє
видіння
буде про тебе

* * *

наздогнавши день
мушу
чекати
коли до мене прийде
вечір
димом зів'ялого
слова

останнього подиху трав
які
ще лежать
на стежці
осені

* * *

ти ніколи не відчувала
як пам'ять всотується
у наші дні
як швидко
може
минути любов
як важко
можна
пережити зраду

ти
не відчула
нічого
тільки радість
забутих слів
тільки день
як останній прихисток
од людської жорстокості

живу
в пам'яті сну
і ночі
розуміючи
що
темрява
любить
холодні серця

* * *

літо
у якому треба
зустрітись з тобою
згоріло
а мені йти босим
а мені йти
до голосу квітки
яка обіймає тебе

луна слуху
луна з криниці
як чорний ворон
у небі
падає

а ще літо
у білій хустині
прощання
плаче
дощами
березня

а ще ворон
у небі
падає
як дощ
на листок

* * *

ще до зими
дорога вишита
білими рушниками
у повітрі
хвилями
завмирає звук

як добре
що горобці нікуди
не одлетіли
вони під стріхою
моєї хати
гріють свій сон

ще день минуций
як теренок у полі
гріється
у сонячній колисці
січня

але я мусив
сказати тобі
про нас
останнє слово
літнього вечора

ще тільки літо
у світі білого снігу

а потім
я сам собі скажу
що в любові так легко
сховатись
у любові так легко
прощати
із любов'ю так тихо
вмирати

за калиною небо
за тобою сльоза

* * *

я ще з тобою
у серпневім світанні
перетворюю росу
на сльози
день повернеться
до нас
вічністю тиші
без вигадування чужих
смислів

ще серпень
на поверхні землі
ще серпень
як останнє тепло
людського тіла
живе

але
я прокидаюсь
зачинившись
у хаті

де зринає голос
із молитовника
осені
до наших днів
серпня

ти чуєш мене
крізь німоту сновидінь
чи ти бачиш мене
крізь полинове цвітіння
степу

тільки серпень
теплий вітер
поля
ховає тишу
чужих днів

* * *

навчись відпускати людей
позбуваючись ненависті
вмій відпускати слабких духом
можливо їх пробачить Бог
можливо сон із твого минулого
перетвориться на пам'ять

ніколи
не вір клятвам
не вір словам
що не були правдою
віра
народжується з любови
яку неможливо забути

відпускай людей
щоб ніколи не бачити з ними сні

* * *

сіяти
означає
страждати
сієш у небі дощ
сієш у полі хліб
сієш у серці втому
не дивлячись у обличчя
Ангела
тільки вона
з обличчям Ангела
яка
сіє у небі дощ
для твоєї душі

сіяти
означає
жити

сіяти
світ
у людині

* * *

забуваєш її голос
як повільну музику
вчорашнього дня
потім згадуєш
що в тебе є тільки пам'ять
яку ніхто
не може забрати
в тебе є вчорашня музика
її голос
який хочеш забути

з тиші
починається
твій день

із пам'яті
починається
твій день

і сон
із молитви
повільної
як ніч
повільної
як тиша
навколо чужих
губ

* * *

Боже
сльоза стала
вічною

* * *

вона
опісля щастя
моя

* * *

ще день
котиться
сон

* * *

віск од свічки
хвилина
друга...

* * *

стільки
сліз
у повітрі мовчання

* * *

до любови
йтиму
босим

* * *

сніг
над білим
світом

* * *

молитва
повітря
душі

* * *

горнеш
до серця
серце

* * *

поле
як ніч
у темряві дня

* * *

зрадити себе
означає
вмерти живим

* * *

зозуле
поклич тричі
з вітром

* * *

квітка молиться сонцю
бджола
квітці

* * *

вбий мене
тишо з тисячі
прощань

* * *

у цій німоті сну
коли за твоїм вікном сипле сніг
зітканий з тиші
тобі сниться те саме
що і мені

тому є причина
цієї німоти
яку ніяк не можна збагнути
як і тишу з якої зітканий сніг
наче рушник біля ікони
яка в кутку хати

і ти дивишся на цей рушник
на обличчя Господа
але думаєш про німоту снігу
за твоїм вікном
думаєш про рушник
який звисає зі старих
ікон нашого Господа
і тому є причина
бо ця тиша зіткана
з твоєї молитви

* * *

останній сніг вмер
у твоїх долонях
а мені здалось що прокинувся
день
що вмерли квіти
що весни ніколи не було
у серці з білих півоній

тремтіла весна
дивлячись на прощання
чужих сердець
дня

* * *

смерть ніколи не буде самотністю
у любови світу
у любови смерті
котиться подих до подиху
та сльоза до сльози

одинокість мовчання
вічний сад у чужих очах
вічний сон у чужих руках
сон до сонця
ближче і ближче
до тебе

тільки справжнє
прощання з твоїм тілом
яке народилось
зі сну подільських трав
тільки пальці наші схрещуються у сні
сон все ближче до сонця

з часом
я все ближче до тебе
до твого обличчя
ближче

з подільських трав
подих
і
сон
що ближче до сонця

* * *

ця жінка
омана
а ти шукаєш
у ній
повітря
аби дихати
але повітря
немає

у її світі
лишень твоя присутність
твоє повітря
потрібне їй
аби
потрапити до раю
з твого ребра
з твого серця
з твого повітря
вона народжується
оманою
цього світу

ще день Божий
у краплині дощу
твій світ простіший
твій світ
має стати вічним

* * *

Жінка, яка вмерла
для тебе
жінка яка вчора
була сонцем
а сьогодні
стала землею
ще дихає
у день твоєї смерті
вона буде
дихати
у день твого
мовчання
вона говоритиме

жінка
з білого суму
жінка
з твого життя
дихатиме

ти скажеш
вона була сонцем
вона була небом
вона була життям

була
для тебе

ЖИТТЄВИЙ ЕТЮД

коли ти залишивсь
в самотині Господній
не соромно піти
до річки
по сльозу
бо тіло тимчасове
і тимчасовий світ
лиш хрест
не тимчасовий
не твій
небесний хрест
однині у ширянні
небесного єства
ти мусиш пом'янути

усіх кого любив
не вип'єш
так доп'єш
святу
чи грішну
воду

у Божій самоті
ти грішник
не святий
і випити не гріх
коли не сила
жити

любити
на землі

* * *

до вічності
до вічного
до дна
а чи сумного
парастасу
дня
одна біда
що недостатньо віку
щоб випити
допити
до кінця
печаль
оману

смерть
і
знов
кохання
і
знов
земну затяту круговерть

я
в ній
німий
і світ
в мені
німий

без голосу
мій голос
на землі

* * *

навіщо пам'ять
коли сонце без пам'яті
піднімається од землі
коли хвиля колосків у полі
торкається твоїх рук
без пам'яті

навіщо пам'ять
без пам'яті
світ без світу
як поцілунок без любови
нині
мало світу для
пам'яті

як мало цілунків
для любови
у цьому потреба
нашої з тобою пам'яті
стає вічною

* * *

подивись на цей світ
між літом і зимою
побачиш тінь осені
і вона тобі усміхнеться
як нікому

осінь дивиться на тебе
вона хоче побачити тебе
як сьогодні тебе
побачив я

* * *

на твоїй вулиці
цвіт весни
і уявляю
що поряд з тобою
я відчуваю запах
твого волосся

як і дерева
у цвіті
як і тиша
яка панує на твоїй
вулиці

* * *

буває мить
коли хочеться слухати
тільки мовчання
крізь сон
тендітних троянд
у саду
крізь сон цього світу

у мовчанні
як у нічній німоті
можна відчути
голос Бога
до якого молимося

* * *

не чути
тебе
означає
зрікатись
власного
мовчання

дивитись
на тебе
означає
скоритись

ти
мрія
весняної ночі
ти
купальський
вінок
вранішніх квітів

чути тебе
означає
кохати
кожну мить
з тобою
де вчувається
голос
серед квітів
і квіти
твого серця

зрікаюсь
власного
мовчання
заради
теплоти
твого
суму

* * *

бути
серед могил
могилою
слухати
голос
чужої землі
як своєї
бути вітром
серед
чужих
хрестів
бути хрестом
з молодої ялиці
і дивитись
на небо
слухаючи
земельні пісні
трави
крізь вічні
сни
чужих могил

* * *

нічого немає
тільки порожнеча
пустотіні
у нашім краї

подивись навкруг
подивись
як зникає листок
з клена

то наш день
перестає дихати
у нашім краї
листок
упав

* * *

КОСИ ТВОЇ
ВІДПАХЛИ ОСІННІМ
ДОЩЕМ

* * *

ШВИДКО
МАЙНУ ВІТРОМ
З ПАМ'ЯТІ

* * *

СЛОВО
ЯКЕ СЬОГОДНІ
ТОРКНУЛОСЬ
ТВОЇХ УСТ

* * *

торкання до
чужих рук
торкання до
чужих губ
білими пальцями
як
малювання
крейдою
по асфальту

* * *

говориш
хтось послухає
інші
шукатимуть
у мовчанні
ТВОЄ СЛОВО

* * *

вночі мені наснилась
колиска у нашій хаті
дідівській хаті
і я малий
і світ для мене
великий і неосяжний
так мені тільки здавалося
бо я ще не знав який
цей світ насправді

тепер я думаю
у світі все інакше
людина живе від пам'яті
про колиску
і до останньої зими

* * *

осінь догорає білими півниками
ще тільки день прийшов
а вечір пасе череду за селом

ще тільки день а пора прощатись
зі світлом небесним
що вироста крізь землю
біля розмальованої хати

куди подітись стерні від вогнища
куди піти моєму голосу
до кого заговорити
на вулиці де тиша гоне череду

* * *

зустрітись з тобою
у місті якого
немає
де верби заплачуть
завчасним осіннім
дощем
і слухати пам'ять
яка продиктує
начало
осіннього неба
осіннього млива
життя
нам краще
мовчати
у тиші збентежених
вулиць
які пам'ятають
цвітіння твоєї
краси

а зараз
ти жінка
чужого тобі
чоловіка
і стан твій не той
що зостався
в минулому часі
який не повернеш
ні словом
ні ділом
ні поглядом нині
твоїм

зустрітись з тобою
і слухати
мучити
пам'ять
яка нам диктує
давно вже забуті
слова

* * *

за виїмкою деяких речей
ти – блягер
і тотожність в тому
що кожен день
твоя дорога рівна
як чорне поле
у осінній час
ти – блягер
і тому немає сенсу
тобі сказати правду
чи брехню
о
брате
я іду до тебе
крізь час і чад
осіннього дощу

і погляд твій
спокусливо сліпий
у сотворінні
величі і втоми
і світ який оточує тебе

чужіє смутком
втраченого часу

*«згадай мою чужину безмежну»
Тадей Карабович*

* * *

і я побачу церкву
побачу велике поле
на якому не сховатись
від людської присутності
тільки біля церкви
яка укрита Покровою дня
можна сховатись
заради молитви небесної
заради молитви життя

побачу чужину
у безмежності життя
у безмежності людської
душі

БУДУЄМО ГЛИНЯНІ ХАТИ

Будуємо хати з глини
саджаємо вишні й черешні в садку
співаємо колискову своїм дітям
вдягаємо вишиванки...
розмовляємо українською
вважаємо що ми нація
А хтось поблизу перетворює наш
чорнозем у попіл
хтось мріє про червоні знамена
на наших будинках
повертаючись у минуле
Вони не згадують тридцять другий і
тридцять третій
вони називають нас бандерами
або хохлами
для них Україна не має ніякого
значення...
Їхні червоні знамена пофарбовані у
кров
наших з вами пращурів...

ПОВЕРНЕННЯ

Мамо,
я повернуся з вечірньою чередою
я йтиму босоніж
через усе село
до нашої хати
моє тіло пропахло
гріркою кров'ю зеленого полину
та я йтиму
насолоджуючись
цим запахом.
Бо він мені нагадуватиме
про мить мого повернення...

БІЛІ ЯБЛУКА В САДКУ

Чомусь сьогодні сплиив спогад
з дитинства
згадав білу дідівську хату
по якій я маленьким бігав босоніж
мріючи вилетіти через віконечко
як вранішній соловейко
Який знову гукає мене до себе в садок
щоби я погрався з ним у схованки
він хитрий
він вміє літати
Та я про це ще не здогадуюся
намагаюся чимдуж наздогнати його
і впіймати
Соловейко втішається
знову його не впіймали...
Знову він може розкрити крила
та полетіти куди він хоче
Мені сниться:
що я лечу разом з ним
над полями свого рідного села
яке мені вже давно не сниться
я не знаю:
чи я той соловейко з білими крильми
чи я той хто визбирує білі яблука
у садку свого діда?

* * *

торкнувшись до плеча твого
і розірвавши мить
коли і ніч то перегомін птиць
коли печальна музика очей
затихне наче солов'їна пісня
я доторкнувшись до плеча
торкнуся губ твоїх
і перегомін диких птиць
замовкне
наздогнавши спокій...

* * *

повертаєшся в село тільки у пам'яті
згадуєш про тих кого більше немає
про небо яке баби вишили на
білій сорочці
згадуєш про калину
яку вишили
згадуєш про великий клен
біля дороги
який також вишили
як і небо
як і калину
на моїй білій сорочці

* * *

Дайте землі хліба
сьогодні я бачив хустину на
чужому паркані
сьогодні земля заховає когось
у собі
знову
як завше чийсь сльози
перетворюються на дощ
на вранішній осінній
дощ

ЖНИВА

хто сьогодні повернувся з поля
хто перефарбував поле у чорний
колір
я ж пам'ятаю
що
вчора
там
були золоті колоски пшениці
а сьогодні тільки земля
земля котра
увібрала
в себе всю порожнечу
людської душі і тіла

ПОВЕРНЕННЯ ОСЕНІ

коли восени
спаде листя
коли остання бджола
збиратиме нектар з квітів
коли впаде останнє
яблуко
закінчиться осінь
прощаючись з нами
білим туманом у березі
тоді ми пригадаємо
про білу паморозь
на чужих скронях
а потім побачимо її
на собі...

КРИЦЕВЕ СОНЦЕ

збираю простір
а потім чорні черепки у степу
після опале листопадове листя
яке половинно стає золотим
од краплини дощу
начебто воно заховалося
у галактичній тайні щоб ніхто
не зміг навмисне запросити
крицеве сонце
чи дівчинка маленькими
долоньками
доторкнулась до нього
листя біля кленового вітряка
стає золотою стежкою
біля якої стрибає тепле літо
втрачаючи свої останні сльози
які ніхто не помітить...

* * *

озвавшись вітром
або золотим промінням
нашого з тобою сонця
хочеться вірити
в прийдешніх снах
знову буде весна
то тільки осінь
може закохуватися
у зиму
у білу паморозь на моєму
віконці
до якого прилетить
горобчик
щоби
заглянути у мої сні
з тобою
знову тільки з тобою
бо білі вуста черешні
всміхатимуться нам
коли навіть на моєму
віконці
не буде
маленького горобчика...

* * *

втішаю себе це тільки за вікном
дощ
це тільки за вікном холодний
вітер зі степу
це тільки сніг
знову за вікном
знову вікно заважає мені
відчути цей дощ
цей вітер
і навіть сніг
але ж чому коли з'явиться сонце
це вікно зникає
і я його більше не бачу

ТОПОЛИНІ ОЧІ

тополині очі посеред перехрестя
дивляться
на сіру кам'яницю що ходить біля неї
на далеку вишню котра не хоче
квітнути
на пропалені стежки в степу
що втікають
вона замовляє:
«запізнілим місяцем
зачарованим сонцем
являй себе»
Тополя стає молодою дівчиною
яка збирається йти
вночі сільською дорогою
до хати
й лягти спати у своє дерев'яне
ліжко

АКАФІСТ КОНЮ

після дощу лише запах мертвих квітів
дощ рубав дрова вогненним мечем
немовби останнім подихом квітки
білий метелик сховався
у ницім сховку чорної гори
там
де ми
шукали меч сивого титана
на якому залишилась чорна
половецька кров
меч
якого тримали
зітлілі руки сто сторіч тому
лише кістки вказують на їхній
останній шлях
тоді коли небо впало тихо на коліна
перед ливарним золотим царем
коли коні бігли попереду
а насправді
були вони позаду хмар та зірниць
які вмостилися на батіжку Господаря

мабуть то є доля
коли глевтякові серця висихають
ще й приховують свою справжню
сутність
коні без господаря свого серця
коні самотні
тобто зречені
бо за своїм характером
вони віддані степовій траві
без права на викуп
раптом коні заспівали акафіст
авва отче загорланив той
що пасся у полі один
їхні очі золоті п'ятаки
наостанок затулили землю
бо побачили вони все на світі
й об'їздили всі степи

* * *

напишу листа і забуду
чи сьогодні відправив чи вчора
чи минулого року
забуду наше перше побачення
забуду наш перший березень
мені наснився березень
той березень з холодним дощем
за вікном
зі снігом на сільських дорогах
березень
коли і квітка не посміхається
коли тінь зими зникає
за сільськими тополями

* * *

До тихих гір
вертаюсь і вертаю
усю любов від пам'яті
очей
прости мені незвідана
й забута
що згадую про тебе
і про нас
до тихих гір
вертаюсь і вертаю
гуцульська ніч
карпатська ніч була
як голос гір
твоїх Карпат і сонця

* * *

Вже так давно не чув твого голосу
вже так давно не бачив твоїх очей
де твоя усмішка
де та весна що сниться молодим
вербам
біля нашої дороги
Я знаю що в цьому світі все минає
усе перетворюється
на пам'ять
але все ж немає нічого кращого ніж
людська пам'ять
в якій
я повертаюсь до тебе...

* * *

Хочу напиться води з криниці
з криниці твоєї пам'яті
пам'ятаєш лютневий вечір
пам'ятаєш тепло руки
я забути про це не зможу
я згадаю про це колись
і
можливо
твоїми вустами я нап'юся води
з криниці

ВОСКРЕСІННЯ ВІТ

Стрілись на воскресіння віт
вдягались у цвіт абрикос
і поглянули поглядом неба
Ось ти йдеш
у осінньому саду
вже немає
ні цвіту
ні погляду сонця
і тільки осінь між нами
як листя між двох
тополь

* * *

Вже не почую
тієї пісні за селом
немає ні пісні ні душі
яка пам'ятає її
але сниться клен
біля дідівської хати
сниться дитинство
а я думаю куди мені подітися
від сну
від пам'яті
від березневих дощів
від пам'яті про клен
який пам'ятає мене дитиною

* * *

мені б доторкнутися
до тебе як до весняної квітки
побачити твою усмішку
як вранішнє світло дня
ти ж моє сонечко
навіть восени чи взимку
ти моя душа
ти ж моє серце
яке відчуває нас обох...

* * *

твое ім'я сниться мені
здається нічого в моєму житті
не було крім тебе
тільки ти
як весняна яблуня
увійшла у моє серце
і у мою пам'ять
це тільки уява
перетворює тебе для мене
у весняну яблуню
яка наснилась мені

* * *

на княжій горі
простелилась трава
і тихо зітліла як горе
на княжій горі
простелилась тінь
як білий рушник неозорий
на полі далекім
де мати моя
зростила
пшеничне колосся
зростила його
і мене як його
на полі пшениці і жита
немає вже поля
минулось мені
і поле зітліло
із житом
та я пам'ятаю
священно святе
це поле пшениці і жита

* * *

ти повертаєшся проходячи
крізь тіні зимових дерев
думаючи що так і треба
що кожен з нас повинен
пройти через терни
кожен шлях
кожен твій порух руки
я відчуваю на відстані
навіть твій образ
крізь тіні зимових дерев
тільки в уяві сну
можна відчути твою присутність
у розумінні твого образу
відчути запах твого волосся
побачити синь твого погляду
кожної ночі крізь тінь
зимових дерев

* * *

зима зимою
паморозь на квітах
на пізніх квітах
пізньої весни
і тільки ти
минаєш наче пам'ять
як пізні квіти
пізньої весни
але цвітіння
біле і тривожне
крізь сніг і сні
насниться і помре
як білий цвіт
як паморозь на квітах
як щось чуже
як смуток самоти

* * *

осінній плач верби
осіннє провидіння
і не пройти крізь сум
осіннього дощу
я бачу тінь твою
крізь плач осінніх верб
крізь велич самоти
печальна велич смутку
і ти всміхнулась знов
весна мого прощання
згадавши про любов
всміхнулась і пішла
як йдуть зі світу люди
коли дощем заплаче
верба мого прощання
верба мого життя

* * *

І наснитися калина біля сільської
дороги
і наснитися дорога що кличе до себе
сильніш
як криниця у балці що чекає світання
і більшої повноти
і пісню почувши не зможу я стримати
сльози
і вдарить у голову спомин
із юних років
як завше буває я можу почути той голос
що кличе мене до світання від дня
і до дня
співайте ту пісню яку я забув
не згадати
хай пам'ять хмільним оксамитом майне
і знову хай сльози прокотяться
аж до землі
світання

над Харковом пісні не чую
а чую зітхання чужої душі
і нащо тужити над світом смиренним
якщо і смертність у світі чужа
молімось
сьогодні і завтра і потім
за наші пісні у далекім селі
бо пісня і мова душа найрідніша
що живе в наших жилах
єдина на всіх

* * *

Почулась пісня це лиш пам'ять
Пам'ять
про тих кого не віднайду
про тих котрі затихли
тихо
у чорноті земельного гнізда
навіки
мовчки
наче знов прийдуть
дивитися у очі посивілим
Печальний подих
пам'яті та пісні
яку співають в пам'яті
моїй

ПОМИНАННЯ ОСЕНІ

В саду мовчання
кожен листок на дереві
слухає тишу
і так аж до вечора
до тієї пори доки сонце
буде прощатися з цим днем
дивлячись на листки дерев
у цьому саду
також слухаючи цю тишу
яка досі там
вона ходить поміж дерев
і збирає яблука
але сьогодні вона дивиться
на яблуневий сад
а дерева слухають тишу

* * *

пастух гоне череду
зараз він пройде з нею повз
вишневий сад
а далі спуститься у балку
а потім піде до лісу
на далеке поле
де завжди зупиняється

пастух жене череду
через село
але де він був знає тільки
він
череда прийшла
тепер село дивиться на череду

* * *

свічка у старій церкві ще горить
зараз хтось підійде до неї
похиливши голову
і подумки собі скаже
як вона довго горить
думаючи про людину яка її
поставила

свічка горить у старій церкві
наповнюючи тишу теплом
і нехай горить
нехай вона кличе людські
душі до себе...

* * *

Т. Карбовичу

це як спогад
кожного вечора згадуєш
а потім тиша
як завше
у цьому світі холодно
навіть тоді коли
цвітуть каштани
бо цвіт каштанів холодний
і так кожен день
крізь відчуття цього холоду
навіть біля чужого вікна
де цвітуть каштани

тільки можна відчути інакше
коли думаєш про тепло...

* * *

збуди мене одвічним смутком поля
і я прокинусь дивлячись на те
як птиць земних до себе кличе воля
яка отам де поле золоте

і ця печаль крізь ранок і туман
прокинеться вітрами степовими
та щезне біль твоїх завчасних ран
і вороги помруть печалями твоїми

* * *

Залюблено торкаючи плече
ти думаєш ти просто відчуваєш
і час мина як човен що пливе
і ти живеш а потім теж минаєш

як тлінна мить коли немає світу
як щось чуже – одвічна самота
або це кров яку було пролито
щоб правда розцвітала світова

а ти ідеш та кожна суть чужа
чужі степи чужі тобі дороги
і мить земна тепер не ожива
і ця земля для тебе чужина

* * *

Вертаюсь до тієї миті
до спротиву душевного єства
коли душа із юності прошита
як згорточок сільського полотна

Душа – складна будова світу
відлуння днів блукає в самоті
і вже печаллю душу не зігріти
і не почути дзвін у самоті

Прокинутись забути сенс буття
і тільки мить зостанеться єдина
на те щоб не відчути каяття
тобі в житті чужа мені людина

Ти не відчула любощів і втіхи
як не відчула горя і біди
прокотиться одне-єдине лихо
але вкраїнське серце омине...

* * *

не бійся патрона в патроннику
не бійся що хтось перестане дихати
кожної миті обираємо щось чуже
коли немає надії
немає шансів побачити нове світання
коли ти прощаєшся зі своїми рідними
подумки

так може зробити тільки
справжній чоловік
котрий обирає смерть
у вічному світанні весни
у вічній печалі життя

* * *

І знову на південь
знову пахне дорога вином
знову час
нагадує мені про плин світу
і так ніжно мені від
чорного поля осіннього
золота
чорного поля минулого
літа

знову південь
і знову дорога
що у серці своїм бережу

* * *

«Ой у лузі червона калина»

Запахла калина
у тихому лузі
у тихім світанні
у тихому дні
і доторком ніжним
вона відчувала
цвітіння акацій
на білому тлі

де можна почуть
солов'я і синицю
у білім мовчанні
цієї весни

де тінь як цвітіння
омана і велич
де тінь як печаль
солов'я і весни

* * *

Білий цвіт на вітах абрикоси
білий сум цвітіння і жури
я прийшов побачити й відчути
те цвітіння вічно молоде

те цвітіння ще тобі насниться
чистим вітром в нашому саду
не судилось знову нам зустрітись
нам зустріти весну молоду...

* * *

ти десь у клятому полі
ти вже знаєш свої сектори
знаєш звідки вони підуть
і навіть приблизний час
дивлячись крізь приціл автомата
зводячи мушку з ціликом
хоч насправді ти цього не будеш
робити
бо ти на цьому полі
а не на стрільбищі
і тут не грудні фігури
а дещо інше
тут немає часу зводити
цілик з мушкою
ти просто будеш бити чергою
спершу зі страху
а вже потім через звичку
ця черга увійде в твою свідомість
знай це
спочатку ти будеш закривати очі
ховаючи голову за землю

а потім будеш дивитися
у напрямку тих секторів
які ти вже вивчив напам'ять
як отче наш
бо це не стрільбище
а кляте поле
і ти тільки встигай споряджати
магазин на цій земляній
поличці...

* * *

Воскресни із полум'я
і нехай біля цього вогнища
виросте калина
нехай вона буде високою
нехай вона щовесни
сниться мені своїм
білим цвітом

Нехай я згадаю про тебе
як про мить мого життя
поміж садом і терновим
гіллям
Пробач мені
цей білий цвіт на калині
пробач мені ту забуту
мить
літнього вечора на
берегах річки Сіверський
Донець

* * *

після цього дощу
буде оновлення
краще зараз позбутись зайвого
перейти вулицю
і піти інакше
після дощу краще забути
про цих людей
так вони йдуть поряд
дивляться тобі у очі
але про них краще забути
треба забути
і про їхню присутність

після цього дощу
буде оновлення
твоєї душі...

* * *

взимку
так хочеться запозичити
тепла з хати
і воскресити із холоду
молоді півники
майбутньої весни

так хочеться віднайти
таїну цього холоду
дивлячись на вітер який
піднімає сніг
на сільській дорозі

так хочеться віднайти тепло
щоб воскресити
весняні квіти

але теплий цвіт
воскресіння минув

БЛЕ СВІТЛО ЦВІТІННЯ

і думка моя де степи
на тій високості
де чую голос своїх дідів
де тінь вічності
прямує разом із вітром
до мого серця
і зараз я відчуваю паморозь
у своїй душі
але ця паморозь на ранніх
весняних квітах
і так буває
що відчути це важко
можна її побачити
а вже потім відчути

як можна почути чужий голос
а вже потім зрозуміти
що цей голос був рідним

* * *

дивно але я знову тут
я повертаюсь до кожної квітки
до кожної степової стебелини
щоб посміхнутися їй
щоб відчути подих літнього степу
знову
як завше земля пробуджується
і відчиняє нам двері
своєї краси

я зрозумів таїну природи
ця таїна любов

* * *

Віктору Погрібному

до степового кургану далеко
він десь за Виссю
ховається у степовій траві
я його не бачу
але я бачу
степовий косогір
за селом
біля нього стоять дві тополі

дивлячись як Вись
омиває степову землю

* * *

Крони дерев холодні
ще тут не можна відчути
хоча б тінь весни
ще тут я не чув
голос вранішнього солов'я
не чув
он тільки білий сніг
приховує
земне тепло від людських
душ

треба відчути присутність сонця
хоч вночі
коли крони дерев холодні

* * *

шукаю у кожному
чужому обличчі
твою присутність
вгадую твій погляд
у чужих очах
і здається
можу знайти

але омана привабила
мене до твого єства
і твоєї любові

як чуже відчуття всесвіту
як відчуття
твого серця

* * *

дивно але це правда
кожен має свій вимір
кожен відчуває його інакше
ніж ти
я відчуваю цей світ
як дно криниці
яка напувала мене у дитинстві
я відчуваю цей світ
як стежку босими ногами

кожен відчуває свій вимір
у просторі вічності

* * *

знову говориш сам із собою
дивлячись на білий подих
старих акацій
вони живуть тут давно
але я чую як вони розмовляють
між собою
вони дивні
у них немає поганих новин
для них земля це дім
який вони відчують
так само
як і я відчуваю
білий подих старих акацій
які знову говорять
за моїм вікном

* * *

ти йдеш по цих вулицях
ти дивишся в чужі очі
і відчуваєш
що вона вийде
зі свого дому і усміхнеться
тобі

ти відчуваєш присутність
минулого
ти відчуваєш її запах
крізь бузкове цвітіння

ти бачиш чужу тінь на стежці
по якій ходила вона

* * *

мовчання як білий сніг
що спадає з дерев
хтось перейшов дорогу
і порушив спокій
тоді сніг зникне з дерев
коли хтось підійде до
білих віт
і почне здувати сніг

біла тиша зникне
і вже не можна буде
побачити її
за моїм вікном

але я досі бачу ті білі
дерева зими
хоч вітер і здуває сніг
з цих дерев

* * *

тут де стародавній Галич
заховано дух мого народу
де на могилах стародавнього
Галича немає
навіть імен
зберігається пам'ять віків

про велич оцих земель
тут де стародавній Галич
я чую голос забутого часу
який ще існує...

* * *

повернення
от тільки повернення
до старої сільської хати
яка заховалась у саду
білого цвітіння

мені нічого не треба
тільки б побачити
біле світло цвітіння
яке надасть сили
для повернення
хоч подумки
можна повернутись
до рідної криниці
і побачити біле світло
цвітіння...

* * *

я народився
між Бугом і Дунаєм
у степах де туман цілує
кожну квітку
там де сонце
зігріває грона винограду
на полі
там де я чув пісні
жінок які повертались
з поля

я народився
між Бугом і Дунаєм

* * *

знову верба зеленіє перша
потім вже квіти й трави
потім вже сама весна
прокидається
показуючи нам світ у просторі
вічності
знову верба перша
а вже потім
вишні й черешні в саду

вони як діти
всміхаються небу
у сяєві свого цвітіння
недоторканністю свого
існування у нашій житті

* * *

ти думаєш тебе запам'ятають
поміж нашим життям і вічністю
тільки ріка
і типливеш у човні від одного
берега до іншого
з надією що тебе хтось
зустріне

але ж нікого немає
тільки уявна пустота
окреслила твоє життя
на землі
а ти дивишся як відпливає
чужий човен на інший берег

* * *

Наталії Бідненко

вона стоїть на зупинці
чекаючи на тролейбус
вітер лагідно віє на її
волосся
навіть не дивлячись
на парасольку
яка захищає від холодного
осіннього дощу

зараз вона подивиться
у твій бік
зараз вона скаже якесь слово
крізь червоні вуста
але ні
вона мовчить
думаючи про осінній дощ
своєї молодості

* * *

жінка яка стоїть навпроти тебе
жінка якій ти не можеш дивитися
у очі
бо в її зіницях ти відчуваєш пустку
бо в її серці згарище яке
перетворилося
на попіл
ось вона
тобто образ жінки яка стоїть біля
верби
ось очі цієї жінки
кольором весни
ще не вдарило по її серцю смутком
вона споглядає на тебе
крізь образ

але вона жива
ти бачиш кучеряве волосся
ти відчуваєш запах суконьки
ти кохаєш цю жінку
але вона обирає мовчання
і ти крізь мовчання говориш
про любов

жінка
яка дивиться на тебе
відчуває це

* * *

я бачив тебе сьогодні востаннє
з тобою прощались квіти на підвіконні
з тобою прощалося моє серце
і я ніколи не скажу людям про нас
я ніколи не зможу досягнути печаль
нашого прощання

з тобою прощались квіти
і сонце на краю поля
з тобою прощалася хата
яка досі сама у степу
у ній залишилися наші сні
у ній залишилися наші мрії
у цій хаті досі твій запах
але тебе тут давно немає...

* * *

і зостанеться мить для
спокуси земного пізнання
ти відчуєш
як кожного дня
ти розумієш кожную річ
в своєму оточенні інакше
наче зараз ти просто
перетворюєш своє відчуття
у бачення
наче зараз ти просто
живеш як і всі
хто біля тебе
але ілюзія тільки мить
твого життя ...

* * *

сон у якому я повертаюсь додому
дивлячись на тополі біля старих хат
дивлячись на білі сорочки людей
дивлячись як горілиць хтось дивиться
у небо
з надією побачити щось прекрасне

ці хати як тіні мого народу
як уся печаль людської душі
ховають свої сльози
щоб ніхто не бачив
щоб ніхто не знав про цю печаль

повертаючись додому
подивлюсь на сільські хати
обійму тополі біля дороги
щоб пам'ятати про них завжди...

* * *

коли думаєш
що смерть сковує шию
і навіть дихати неможливо
наче зараз за тобою хтось є
хтось скаже тобі слово
смерть сковує душу
неможливо дихати

як усвідомити це
як зрозуміти пізнання смерті
коли ти ще не відчув її
але бачив її поряд

нехай це буде сон
нехай це буде брехня
нехай моляться люди
за душі моїх побратимів

* * *

озираюсь навколо
і не бачу
не можу відчути
сутність величі цієї землі
бо вона вічна
як існування душі

але втрачаючи сенс
життя
думаємо про того
хто вже втратив
своє життя

* * *

осіннє золото цієї
стежки
поміж дерев у золоті
осіннього сонця
коли все земне
здається ідеальним
як і стежка осіннього
золота

це як вічність
сонячного проміння
це як музика
у тиші життя

* * *

поміж квіту
коли цвітіння навколо
перетворюється на щось інше
більш впізнаване
для твого серця

поміж квіту
відчуваєш як цвітіння
перетворюється у тінь весни

поміж квіту виринаєш
з цих роздумів
щоб побачити сонце

* * *

відчуваю цей день
навіть кожну секунду
бачу як дощ за вікном
розтікається падаючи
на асфальт

слухаю дощ
дивлячись на квітку
яка сховалась
і гладить свої листки

* * *

поклич мене
і я почую твій голос
навіть коли буду далеко
навіть коли почути тебе
буде неможливо
почую
тільки поклич мене
я пам'ятаю твій голос
і досі
навіть зараз
сидячи на березі цієї річки
я чую твій голос
і думаю
що коли ти захочеш
почути мене
то я прийду

* * *

полин у степу
цвіте і досі
від цвіту його
сльози на людських
очах
від цвіту його
печаль розливається
як туман
і я не знаю чому
ця печаль
може жити серед
степу
полин цвіте досі
у полі печалі

* * *

тихне
тільки сон
повільний

опале
листя
червоніє
від подиху

збираю листя
збираю пелюстки
збираю сни
не доторкнутись

смужки світла
на підвіконні
виростають
сонячними
квітами

не засинають
квіти
на підвіконні

ЗМІСТ

«Тепло повітря...»	5
«птахи...»	6
«сьогодні...»	7
Небесна глина	8
«край це коли мовчання стає...»	10
«світло, яке зникає...»	11
«між хлібом і духом...»	12
«на межі...»	13
«мить до ріки...»	14
«кіт вивертає миску...»	14
зі світлого сну...»	14
«нічого немає...»	15
«літо минуще...»	16
«Ні тепла ні літечка...»	18
«чи впаде...» (<i>Василю Стусу</i>)	20
«у молитві...» (<i>Тетяні Яковенко</i>)	22
«уста твої промовляють до неба...»	24
«впаде печаль моя...»	25
«на вулиці де перехожі...»	26
«вірити...»	27
«не чекаю...»	28
«наздогнавши день...»	29
«ти ніколи не відчувала...»	30
«літо ...»	32
«ще до зими...»	34
«я ще з тобою...»	36
«навчись відпускати людей...»	38
«сіяти...»	39
«забуваєш її голос...»	40

«Боже...»	42
«вона...»	42
«ще день...»	42
«віск од свічки...»	42
«стілки...»	43
«до любови...»	43
«сніг...»	43
«молитва...»	43
«горнеш...»	44
«поле...»	44
«зрадити себе...»	44
«зозуле...»	45
«квітка молиться сонцю...»	45
«вбий мене...»	45
«у цій німоті сну...»	46
«останній сніг вмер...»	47
«смерть ніколи не буде самотністю...»	48
«ця жінка...»	50
«Жінка яка вмерла...»	52
Життєвий етюд	54
«до вічності...»	56
«навіщо пам'ять...»	58
«подивись на цей світ...»	59
«на твоїй вулиці...»	60
«буває мить...»	61
«не чути...»	62
«бути...»	64
«нічого немає...»	65
«коси твої...»	66
«швидко...»	66
«слово...»	66

«торкання до...»	67
«говориш...»	67
«вночі мені наснилась...»	68
«осінь догорає білими півниками...»	69
«зустрітись з тобою...»	70
«і я побачу церкву...»	72
Будуємо глиняні хати...	74
Повернення.	75
Білі яблука в садку	76
«торкнувшись до плеча твого...»	77
«повертаєшся в село тільки у пам'яті...»	78
«Дайте землі хліба...»	79
Жнива	80
Повернення осені	81
Крицеве сонце	82
«озвавшись вітром...»	83
«втішаю себе це тільки за вікном...»	84
Тополині очі	85
Акафіст коню	86
«напишу листа і забуду...»	88
«До тихих гір...»	89
«Вже так давно не чув твого голосу...»	90
«Хочу напиться води з криниці...»	91
Воскресіння віт	92
«Вже не почую...»	93
«мені б доторкнутися...»	94
«твоє ім'я сниться мені...»	95
«на княжій горі...»	96
«ти повертаєшся проходячи...»	97
«зима зимою...»	98
«осінній плач верби...»	99

«І наснитись калина біля сільської...»	100
«Почулась пісня це лиш пам'ять...»	102
Поминання осені.	103
«пастух гоне череду...»	104
«свічка у старій церкві ще горить...»	105
«це як спогад...» (<i>Т. Карабовичу</i>)	106
«збуди мене одвічним смутком поля...»	107
«Залюблено торкаючи плече...»	108
«Вертаюсь до тієї миті...»	109
«не бійся патрона в патроннику...»	110
«І знову на південь...»	111
«Запахла калина...»	112
«Білий цвіт на вітах абрикоси...»	113
«ти десь у клятому полі...»	114
«Воскресни із полум'я...»	116
«після цього дощу...»	117
«взимку...»	118
Біле світло цвітіння	119
«дивно але я знову тут...»	120
«до степового кургану далеко...»	
(<i>Віктору Погрібному</i>)	121
«Крони дерев холодні...»	122
«шукаю у кожному...»	123
«дивно але це правда...»	124
«знову говориш сам із собою...»	125
«ти йдеш по цих вулицях...»	126
«мовчання як білий сніг...»	127
«тут де стародавній Галич...»	128
«повернення...»	129
«я народився...»	130
«знову верба зеленіє перша...»	131

«ти думаєш тебе запам'ятають...»	132
«вона стоїть на зупинці...» (Наталії Бідненко)	133
«жінка яка стоїть навпроти тебе...»	134
«я бачив тебе сьогодні востаннє...»	136
«і зостанеться мить для...»	137
«сон у якому я повертаюсь додому...»	138
«коли думаєш...»	139
«озираюсь навколо...»	140
«осіннє золото цієї...»	141
«поміж квіту...»	142
«відчуваю цей день...»	143
«поклич мене...»	144
«полин у степу...»	145
«тихне...»	46

Літературно-художнє видання

НОВИЦЬКИЙ Станіслав Сергійович

ІЗ МОЛИТОВНИКА ОСЕНІ

поезії

Редактор – Станіслав Новицький

Коректор – Тетяна Торак

Верстка – Василь Яценко

Підписано до друку 05.01.2024

Формат 84×108/32. Ум. друк. арк. 4,42. Тираж 98. Зам. № ____.

Видавець та виготовлювач ТОВ «ПРОМАРТ»

Більшість коротких віршів Станіслава Новицького – це суцільна метафора. Важливо, що поет не грішить «трухлявістю багатослів'я захеканого», а навпаки – тонко відчуває де вчасно зупинитись. Завершити своє спостереження довколишнього світу, переживань та осмислень короткою філософською сповіддю. Уважний, чутливий до Слова, і глибоко мислячий читач втішиться цими щирими рядками. Вони неначе швидко, але влучно нанесені акрилові фарби на полотні в образах та деталях, що не підлягають виправленню.

Юрій Острровершенко

Новицький – новий всесвіт у мультиверсумі української літератури. Творчість Станіслава захоплює читача тим, що в ній відчутно присутній виважений, збалансований шлях від простих і знайомих образів до зрілого філософського осмислення вічного танку буття і смерті. Рядки його поезії нагадують вишукану алхімічну возгонку сенсів – до їхньої граничної чистоти. Станіслав Новицький майстерно володіє словом, бо дійсно цінує його, як найвищий скарб, спираючись на традицію пошуку серцем. Улюблений колір поета – білий, який ніби поєднує в собі всі інші кольори, і в той же час означає відсутність будь-якого кольору.

Віктор Шило